

Klippen, der brast
Wilhelm Busch - "Glimt af korset"

Moses løftede sin hånd og slog to gange på klippen med sin stav, og der strømmede vand frem i mængde, så at menigheden og dens kvæg kunne drikke. [4. Mos. 20, 11.](#)

Til det bedste, som den benådede forfatter Mathias Claudius (død 1815) har skrevet, hører hans brev til en fingeret ven Andres. I det hedder det et sted:

"Erindrer du endnu vor første sejltur, da vi prøvede vor nye båd, og jeg faldt i vandet? - Jeg havde allerede opgivet alt håb, da jeg så din udstrakte hånd og greb fat i den ... Og der er én, som redder fra al nød, fra alt ondt! En, som løser fra det onde! Andres! Har du nogen sinde hørt det?"

Dette brev begynder med ordene: "Du ville gerne høre mere om vor Herre Kristus. - Andres! Hvem vil ikke det?"

Hvem vil ikke det?

Jeg frygter, at der er mange, mange, der slet ikke er interesserede i at høre mere om denne Frelser, fordi deres samvittighed er kvalt.

Hvordan er det med os? Jeg ville ønske, at vi havde en hellig længsel, og at meget lys faldt på Jesus også gennem denne udlægning.

1. Jesus - klippen

Vor tekst leder os tilbage til den tid, da Den gamle Pagts folk drog ud fra fangenskab i Ægypten og af Herren selv førtes gennem ørkenen til Kana'an.

Under denne ørkenvandring spillede en klippe en sælsom og betydningsfuld rolle, for to gange gav den vand til det tørstende folk. Denne klippe er så vigtig, at apostelen Paulus taler om den i 1. Kor. 10. Han siger: "*De drak af en åndelig klippe, som fulgte med; og den klippe var Kristus*". Indtil i dag har denne klippe fulgt Guds folk på vandringen gennem ørkenen. Og glade synger Guds børn: "Klippe, du som brast for mig ... "

Jesus Kristus - klippen. Måske dette billede ikke længere siger os noget. En klippe er jo noget hårdt, og siden vi var børn, har vi lært, at Jesus er uendelig mild og barmhjertig.

Og dog - i Mose' sang (5. Mos. 32) hedder det, at han er klippen. Og Kristus siger selv i Es. 50,7: "*Jeg gør mit ansigt som sten*".

Netop dette sted lærer os, på hvilken måde Jesus er en klippe: intet kunne rokke ham. Vi kender jo beretningen om Jesu fristelser. Hvordan forsøger Djævelen ikke at lokke Jesus bort fra hans rette vej! Men klippen var urokkelig. _ Da Frelseren talte om sin lidelse, modsagde Peter ham: "Sådan må det ingenlunde gå dig". Men end ikke denne fine discipel kunne rokke Frelseren. - Og tænk på Getsemane! Der ville hans egen natur besejre ham. Men klippen stod fast. Vi har alle gået på kompromis med verden - mod vor overbevisning og mod vor samvittighed. Den eneste, som kompromisløst gik sin egen vej, eller rettere sagt, Guds vej, er Jesus. Hverken den almindelige mening eller bifald eller

had eller fordele kunne øve indflydelse på ham. Og derfor er han klippen.

Han er den klippe, som står midt i vor vej. Derfor er der kun to muligheder: enten forliser man på ham eller også bygger man på ham og finder således den sikre grund

2. Jesus - klippen, som brast

Nu må jeg gennemgå den beretning, som vor tekst er hentet fra.

Da Israels børn vandrede gennem ørkenen, kom de en dag i en nødsituation. Der var intet vand. Tørst er noget forfærdeligt. Derfor forstår vi, at menigheden knurrede: "Gid vi var omkommet,

dengang vore brødre omkom for Herrens åsyn!"

Denne knurren var et mistillidsvotum til Gud. Fandtes han ikke længere? Havde han nogen sinde svigtet dem? Drog han ikke med "om dagen i en skystøtte ... og om natten i en ildstøtte?" Var Gud da blevet gammel og svag, så han ikke længere kunne hjælpe?

Moses bliver bange, da han hører denne ugudelige knurren, og falder på sit ansigt for Herren. Og da får han af Gud den tydelige befaling: *"Tag staven og kald så tillige med din broder Aron menigheden sammen og tal til klippen i deres påsyn, så giver den vand"*.

Ind i denne knurrende, oprørte menighed træder Moses. Og han taber nu fatningen. Hvor længe skal han holde ud med dette genstridige folk? Og hvorfor leder Gud dem fra den ene vanskelighed til den anden?

Han ser, hvordan vilde, onde øjne stirrer på ham. Da griber han staven og råber oprørt: "Hør nu, I genstridige; mon vi formår at få vand til at strømme frem til jer af denne klippe?" Og så slår han to gange på klippen.

Paulus siger: "Klippen er Kristus". Ja, han er i sandhed klippen, som brast. Jeg ville gerne male ham for jeres blik, som han hænger der på korset. Se på sårene efter slagene med svøben. Se på torne kronen og på de gennemborede hænder! Trænger spørgsmålet sig ikke frem på dine læber:

Hvem voldte al din plage,
din sjæl den mørke nat?
Hvem voldte dig den klage:
Min Gud har mig forladt?

På dette spørgsmål svarer Paul Gerhardt i samme salme:

Min Jesus, du er såret
for mine synder så,
jeg burde have båret
den straf, som på dig lå.

Det forekommer mig at være den vigtigste opdagelse i et menneskeliv, når man opdager sammenhængen mellem sig selv og Jesu kors: "Det var mig, der slog ham".

Denne opdagelse gjorde allerede David, når han sagde: *"Mod dig alene har jeg syndet ... "* Intet menneske kan åbenbare mig det - men Guds Ånd kan overbevise min samvittighed om, at det var mine synder, der førte Jesus op på korset. Og dette er mit livs vigtigste opdagelse.

Måske rejser din fornuft sig og siger: "Det er jo vanvid! Hverken jeg eller Moses kan have slået Jesus. For på Mose tid var Jesus ikke født. Og jeg lever 2000 år efter hans korsfæstelse". Jeg svarer dig: Korset står uden for tiden samtidig med, at det stod på Golgata for 2000 år siden.

3. Den bristede klippe giver vand

Jeg må gennemgå ørkenbegivenheden til ende. Da Moses havde slået på klippen, strømmede der "vand frem i mængde".

Jeg har for mit indre blik set dette øjeblik. Da folket så vandet, forvandlede deres ansigter. Hvor fortvivlelsen før rådede, lyste glæden nu! Mon ikke de trængte sig frem? Og gennem lejren løb én og råbte til dem, der endnu ikke vidste det: "Vandet er kommet!"

Det ville jeg også gøre. Jeg ser fortvivlelsen i mit folk, som tror, at de er forladt af Gud. Jeg ville gerne råbe til dem alle: Kom til Jesu kors! Der findes det evige livs vand!

W. Steinhusen har lavet et maleri, som illustrerer denne begivenhed i ørkenen. Man ser ikke andet end kilden og foran den en ung kvinde, som med stort begær holder sin skål frem og samler vandet op. Måtte det være et billede på vor sjæl, som jo tørster efter Jesus, også når vi ikke ved det. Klippen, som man slog på - Jesus - giver vor sjæl fred og trøst og liv.

Kom hid, hver tørstig sjæl,
og drik af livets vand!
Du længe nok har drukket der,
hvor tørsten ej slukkes kan.
Kom nu til kilden,
kom nu til kilden god,
kom og drik af livets flod,
så får du kraft og mod!

Der kunne siges meget mere om dette. Endnu en ting er meget vigtig. Vand drikker man ikke kun. Det renses også. Det er vel det største, man kan sige om den bristede klippe: "*Jesu, Guds Søns, blod renses os fra al synd*".

(Fra "Glimt af Korset" af Wilhelm Busch - Dansk Luthersk Forlag 1972 - Shafan 11-02-12)